

N:o 86.

Af herr S. F. Norén, om tillägg till 20 kap. 1 § ärfdabalken.

Tid efter annan har erfarenheten visat att nya lagstadganden erfordras, der redan befintliga icke nog tydligt uttrycka hvad man haft skäl antaga vara lagens anda och mening. Så t. ex. stadgar 20 kap. 1 § ärfdabalken: »Fader vare sina barns rätte förmyndare», men nämner intet om hans rätt öfver barnen i det fall, att han hugnas med en medförmyndare, hvilken ofta nog ställes vid hans sida af ekonomiska skäl. Då nu 2 § i samma kapitel ålägger moder, som frånträdt förmynderskap, vård om barnen och tillägger henne magt att behålla dem i sitt hus och bröd, synes mig lagens mening vara att sådan magt äfven skulle inrymmas åt fader.

Emellertid har det i flere fall inträffat, att, der fader haft medförmyndare, denne senare äfven tillvällat sig magten öfver barnen och bestämt öfver deras uppfostran och vård emot faderns uttryckliga vilja. I sådant fall står nu fader rättslös gent emot medförmyndaren.

För att förekomma dylika för det allmänna rättsmedvetandet ofta rent af upprörande fall tillåter jag mig vördsamt hemställa,

att Riksdagen ville besluta följande tillägg till 20 kap. 1 § ärfdabalken: »Har fader begärt eller af annan anledning erhållit medförmyndare för sina barn, vare dock fader berättigad ensam besluta i mål som barnens uppfostran och vård angår.»

Om remiss häraf till lagutskottet anhålles vördsamt.

Stockholm den 25 januari 1890.

S. Fr. Norén.